

[Helle Degn]

For det andet må jeg sige, at spørgsmålet om fordelingen af job nok er noget af det, man må se nærmere på. For at opnå en bedre balance må vi have ændret selve jobstrukturen. Det er også derfor, mange kvinder interesserer sig for den struktur, der er i beslutningsprocesserne, men også på arbejdsmarkedet. Hierarkiet i jobstrukturen har ikke ændret sig fra 1960 og frem til 1978, hvor kommissionen har analyseret det. Kvinderne placeres længst nede i jobhierarkiet. Den store tilgang af kvinder til arbejdsmarkedet er klart sket i de underordnede job. Samlet er 75 pct. af kvinderne at finde i de underordnede job, for mændenes vedkommende 50 pct.

Jeg synes, at kvinders krav må være, at strukturen ændres, så vi får en bedre balance med hensyn til, hvem der sidder på de overordnede, og hvem der sidder på de underordnede job, både i den private og i den offentlige sektor. Jobhierarkiet fastholdes, hvis vi accepterer, at kvalifikationskravene flyttes, så kvinderne kan udelukkes, og det er det, man langsomt er ved at gøre i disse år. Desuden har 50 pct. af kvinderne ingen erhvervs-mæssig uddannelse, hvilket kun gælder 1/3 af mændene. Hvis man flytter kvalifikationskravene, fastholder man altså denne jobstruktur, og det synes jeg at man skal være opmærksom på.

Hvad er det så, der skal ændres i fremtiden? Ja, for det første synes jeg ikke, at redegørelsen peger aktivt på, hvad man skal gøre for at modvirke en øget ulige stilling. Til en aktiv erhvervs politik hører stillingtagen til ligestillingsproblemerne. Spørgsmålet er ikke kun, om anvendelsen af den nye teknologi medfører færre eller flere job. Spørgsmålet er også, om selve jobstrukturen ændres i forholdet mellem overordnede og underordnede, og dermed, om beskæftigelsesomfanget for kvinderne svækkes eller forøges.

Til en målrettet erhvervs politik synes jeg hører en aktiv indsats for lige andel i beskæftigelsen. Kvinderne skal være med til at påvirke hele den teknologiske udvikling i samme grad, som mændene har mulighed for det, og kvinderne skal også have mulighed for at få glæde af den teknologiske udvikling. Netop derfor er det så vigtigt, at de deltager i råd, nævn og udvalg. Derfor synes jeg, det er højst kritisabelt, at regeringens industriminister overhovedet ikke fandt, at

det var relevant at tilgodese kvinders beskæftigelsesmæssige interesser i det EDB-udvalg, som skal planlægge anvendelsen af ny teknologi i hele den offentlige sektor. Det er en beskæftigelsesdiskussion, uden at kvinders interesser er repræsenteret. Jeg synes, det er ganske utroligt, at regeringen kan komme godt af sted med at nedsætte et sådant udvalg. Jeg synes også, at det er utroligt, at arbejdsministeren overhovedet ingen bemærkninger har haft til, at man ikke ville tilgodese kvinders beskæftigelsesmuligheder.

Det andet punkt, der må sættes aktivt ind på, er uddannelseskapaciteten. For at kvinder kan blive tilgodeset, må denne kapacitet øges, så de unge kvinder kan få en erhvervsuddannelse. Heller ikke her er regeringen reelt indstillet på noget. Man vil sætte et par stole mere ind, men en reel kapacitetsudvidelse er der ikke tale om. Det kunne ellers grundlæggende medvirke til at rette på uligheder mellem kvinder og mænd.

Regeringen er åbenbart tilfreds med at leve i håbet om, at den økonomiske politik fører til visse afledede positive virkninger. Indtil dato synes jeg kun, vi har set de negative virkninger for kvinderne.

Jeg er afslutningsvis enig med fru Lone Dybkjær i hendes karakteristik af regeringens redegørelse. Den er usædvanlig uengageret. En helt elementær social retfærdighed optager åbenbart ikke denne regering og dens parlamentariske grundlag, hvilket jeg finder beklageligt. Jeg synes i øvrigt, at kommissionens materiale er vældig godt, sådan at vi får nogle redskaber i hænderne, så vi konkret kan fremlægge forslag, som kan modvirke uligheder.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg vil godt starte med at konstatere, at der inden for den sidste 20 års periode er blevet flere uddannelsespladser. Der er også blevet flere uddannelsespladser i forhold til befolkningsstigningen. Men problemet er, at uddannelsespladserne bliver for skævt fordelt og bliver skævt udnyttet. Eksempelvis er der blevet færre lærlingepladser siden 1960'erne. Til gengæld er der blevet flere længerevarende erhvervsuddannelser. Der er også blevet forholdsmæssigt flere uddannelsespladser for mænd end for kvinder, og det betyder, at det